

Дотримання етичних стандартів компанією є фундаментом, на якому формується її ділова репутація. Практичну цінність позитивної репутації та її наслідки важко переоцінити: це довіра клієнтів, їхня впевненість у компанії, ріст авторитету та визнання в професійному співтоваристві, а також інвестиційна привабливість.

Позитивна ділова репутація для компанії дуже вигідна. Це найцінніший актив, що надає стабільну конкурентну перевагу.

Таким чином, основними принципами етичності інвестування є законність, незалежність, об'єктивність, доброспорядність, компетентність, старанність та пріоритет інтересів клієнта. Етичність інвестування є важливим фактором конкурентної переваги фінансової компанії, який створює найкращі можливості для подолання впливу конкуренції, залучення клієнтів, підвищення інвестиційної привабливості.

Література

1. Фатхутдінов Р.А. Стратегічна конкурентоспроможність., М.: Економіка, 2005 - 503 с.
2. Кодекс етики та стандарти професійної поведінки CFA Institute. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://astonfs.com/ru/about-us/kodeks-etiki/>

ПУБЛІЧНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ АНАЛІЗ ЕКОЛОГІЧНИХ АСПЕКТІВ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІЙ

Т.В. Белошапка, аспірантка¹, спеціальність Публічне управління та адміністрування, головний спеціаліст²,

О.В. Голинська, кандидат наук з державного управління, доцент, доцент кафедри економічної та фінансової політики ОРІДУ НАДУ при Президентові України

¹*Кафедра економічної та фінансової політики ОРІДУ НАДУ при Президентові України,*

²*Державне агентство рибного господарства України,*

Незадовільний стан навколишнього природного середовища в Україні, а також усі ризики, загрози та небезпеки, які несуть погіршення стану довкілля, сьогодні є найактуальнішими питаннями публічного управління держави. Збереження довкілля та пошук ефективної природоохоронної політики є найгострішою проблемою людства.

Мета публічного управління природокористуванням полягає в реалізації положень природоохоронного законодавства, в налагодженні контролю за дотриманням вимог екологічної безпеки, забезпечення проведення ефективних

і комплексних заходів з охорони природи, раціонального використання природних ресурсів.

На даний час в Україні здійснюються роботи щодо створення єдиної державної системи використання і відтворення природних ресурсів, спрямовані насамперед на розвиток системи ведення кадастрів природних ресурсів" удосконалення нормативно-правового забезпечення дозвоільно-ліцензійної діяльності природокористування. Незважаючи на ускладнення, що виникли під час створення об'єктів природно-заповідного фонду у зв'язку з проведенням земельної реформи, площі територій природно-заповідного фонду продовжують збільшуватися. Також триває удосконалення законодавчої бази у сфері екологічної безпеки та поводження з відходами.

Сьогодні управління в галузі екології зводиться до врегулювання за допомогою правових важелів суспільних відносин. Суб'єктами такого врегулювання виступають державні органи, органи місцевого самоврядування, частково – громадські об'єднання. Їх діяльність спрямована на забезпечення ефективного використання природних ресурсів, охорони довкілля, екологічної безпеки уповноваженими особами (фізичними і юридичними) на засадах дотримання екологічного законодавства, попередження можливого погіршення екологічної ситуації та захист прав громадян на екологічно безпечні умови життя.

Відповідно до статті 16 Конституції України вбачається необхідність зміцнення екобезпеки шляхом екологізації публічного адміністрування, що безпосередньо стосується існування українського народу, здоров'я кожної людини, яка проживає на території України, майбутніх поколінь [3]. Проблеми такого антропогенного впливу на природне навколишнє середовище України об'єктивно вимагають радикальної екологізації суспільно-політичної думки, посилення уваги до вирішення природоохоронних проблем на всіх рівнях організації суспільства, пошуку новітніх підходів до їхнього розв'язання на основі пріоритету екологічних законів і наукових знань, та екологізації публічного управління [1, с. 87].

Публічне управління в сфері екології слід спрямувати на гармонізацію взаємодії суспільства та природи, а також визначити спільну відповідальність держави й суспільства. Охорона природного навколишнього середовища має бути пріоритетом громадськості та місцевих громад [5].

В ракурсі зміни адміністративно-територіального устрою України, яка відбувається протягом 2015-2020 рр, відбуватимуться зміни рівня органістичній стійкості суспільних систем, а отже, гармонізація та взаємодія суспільства і природи неминуче набуватимуть нових рис [2].

Прийнята науковим об'єднанням модель раціональної наукової діяльності – платності природокористування є основою механізму публічного управління охороною навколишнього природного середовища і полягає у функціонуванні фінансово-економічних регуляторів ресурсного забезпечення екологічних цільових програм та мотивування виробників товарів до

підвищення рівня екологічності цих товарів і технологій, застосованих у процесі їх виробництва [4].

Специфіка сьогоденної ситуації полягає в тому, що накопичувані десятиліттями екологічні проблеми тепер треба вирішувати в зовсім інших політичних та економічних умовах. У зв'язку з цим надзвичайно актуальними еколого-економічні дослідження трансформаційних процесів, наукове обґрунтування стратегії екологічної політики, розробка теоретико-методичних основ формування регіональних систем екологічної безпеки і т.д.

Значна екологічна диверсифікація території України, особливості соціально-економічних процесів в регіонах, які в історичному, природному, соціальному, економічному відношеннях є далеко неоднорідними, актуалізують проблему регіонально диференційованих підходів до управління екологічною безпекою. Сьогодні, коли стала очевидною низька результативність уніфікованих механізмів регулювання стану довкілля, виникла об'єктивна необхідність у здійсненні ефективної регіональної екологічної політики, що вимагає відповідного теоретичного аналізу, осмислення її суті та змісту, оцінки сучасного стану, наукового обґрунтування шляхів її вдосконалення та механізмів реалізації.

Комплексна оцінка національного екологічного потенціалу свідчить про можливість переходу до реалізації збалансованої політики еколого-економічного поступу. Державі вкрай потрібні стабільні та професійні управлінські структури на всіх рівнях, особливо тих, що є основою збалансованого розвитку; постійна перепідготовка державних службовців, оцінка і переатестація їх знань з екології, з основ гармонізації економічної, соціальної і екологічної рівноваги. На нашу думку, було б добре активізувати розв'язання власних екологічних проблем і пропонувати світу здобутки у подоланні глобальних, регіональних і місцевих негараздів.

Нажаль, єдиного підходу до комплексної оцінки стану навколишнього середовища під впливом збільшення антропогенного навантаження на екосистеми в Україні не існує. Слід також відмітити, що у затвердженому Кабінетом Міністрів України переліку індикаторів економічної та продовольчої безпеки екологічна складова відсутня. Хоч остання, на нашу думку, має враховуватись у вище згаданих оцінках складових національної безпеки, враховуючи аномальний рівень використання стратегічних природних ресурсів, які у 2-3 рази і більше перевищує екологічно припустимі межі (розораність, зарегульованість річок тощо).

Витрати України на охорону навколишнього природного середовища, відповідно до Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» у 2020 році складала 31491958,5 тис. грн та відповідно до проекту Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік» у 2021 році - 34392270,3 тис. грн. Розподіл коштів за деякими видами економічної діяльності: сільське, лісове та рибне господарство: 428932,6 тис. грн (2020 р.), 418078,7 тис. грн (2021 р.); виробництво паперу та паперових виробів:

249001,8 тис. грн (2020 р.), 303000,1 тис. грн (2021 р.); виробництво гумових та пластмасових виробів: 31827,4 тис. грн (2020 р.), 23961,8 тис. грн (2021 р.).

У середньому зведений бюджет на охорону навколишнього природного середовища становить близько 0,2% ВВП.

З постійним ростом економічних витрат, відбувається нерівномірний перерозподіл коштів відповідно до видів економічної діяльності.

Аналіз проблем в екологічній сфері та визначення ролі держави щодо реалізації екологічної політики, серед головних завдань якої є стабілізація й поліпшення екологічного стану країни шляхом реалізації публічної екологічної політики за інтегрованим підходом соціально-економічного розвитку України для забезпечення переходу до сталого розвитку економіки та впровадження екологічно збалансованої системи природокористування, є актуальними питаннями сучасності.

Отже, вирішення екологічних проблем та безпеки людини вимагає негайних рішень з боку органів публічного управління, ці управлінські рішення мають бути направлені на успішне вирішення комплексної проблематики екологічного розвитку нашої держави, яка останніми десятиріччями може бути визначена як вкрай актуальна. Екологізація системи публічного адміністрування є ознакою його реалій, і, зважаючи на думку провідних вчених, вона має стійкий тренд до поглиблення з метою зміни основних суб'єкт-об'єктних зв'язків та впливів у механізмах публічного управління сучасної доби.

Література

1. Бикова Ю.Д. Екологізація публічного адміністрування в Україні як умова формування екологічної свідомості / Ю.Д. Бикова // Державне управління та місцеве самоврядування. – 2018. – №4 (39). – С. 82-88.
2. Голинська О. Зміна адміністративно-територіального устрою України в контексті органістичної стійкості суспільних систем. Публічне адміністрування: теорія та практика: електрон. зб. наук. пр. Д.: ДРІДУ НАДУ, 2016. Вип. 1(15). URL: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-01\(15\)/16.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2016-01(15)/16.pdf)
3. Конституція України: прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28.06.1996 р.: зі змінами згідно із законом України від 03.09.2019 р. - № 27-IX. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>.
4. Лазор О.Я. Державне управління у сфері реалізації екологічної політики: організаційно-правові засади: монографія / О.Я. Лазор. – Львів: Ліга-Прес, 2003. – 542 с.
5. Тішкова Н.Л. Поняття та сутність державного управління охороною навколишнього середовища / Н.Л. Тішкова // *Evropsky politicky a pravni diskurz*. – 2016 - №2 – С. 140-141.